

АФРИКАНСКИ ПРИКАЗКИ

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ МАРАЙА

НАРОДНА МЛАДЕЖ

АФРИКАНСКИ ПРИКАЗКИ ПРЕРАЗКАЗАНИ ОТ РЕНАТА ПАКАРИЕ

Превод: Люба Никифорова

chitanka.info

РЕНАТА ПАКАРИЕ
ЗЛАТНОТО И СРЕБЪРНОТО БРАТЧЕ

Високо-високо, в облаците чак, се намирал домът на най-могъщия от всички главатари — Ниаме.

Един ден той решил да се ожени. Извикал четирите най-красиви девойки от племето си и попитал всяка една от тях:

— Какво ще направиш, ако се ожения за теб?

Първата, която се наричала Аकोко, отговорила веднага:

— Аз сама ще мета твоя дом и ще го държа винаги чист и нареден.

Втората казала:

— Аз ще ти готвя най-хубавите ястия и няма да се оплаквам, ако винаги каниш по стотина гости на трапезата си.

Третата казала:

— Аз ще изпреда планини от памук за теб и всеки ден ще ти нося прясна вода от реката.

Накрая четвъртата се засмяла и казала:

— А аз, Ниаме, ще ти родя един златен син.

Разбира се, Ниаме избрал последната, която била и най-красивата, и вдигнал богата и блестяща сватба.

А сега трябва да ви кажа, че изборът, направен от Ниаме, разсърдил много Аकोко, която, прикривайки завистта си, успяла така добре да измами другите, че останала в къщата на младоженците като довереница и близка приятелка на невестата.

Един ден Ниаме трябвало да отиде далеч, за да споходи едно свое стопанство на края на гората. Точно когато го нямало, в дома му се родили две близначета.

Коварната Аकोко взела скришно двете деца и ги сложила в една кошница, изтичала навън, намерила две едри жаби и се върнала, за да ги остави в люлката на новородените. После излязла от къщи с кошницата и навлязла навътре в гората, докато намерила едно сухо хралупесто дърво. Оставила там кошницата и се отправила бързешком към стопанството, където се намирал Ниаме.

— Тичай, Ниаме — рекла запъхтяна тя, — ела в къщи да видиш синовете си.

Можете ли да си представите какво изпитал Ниаме, когато вместо златно момче намерил две едри жаби. Той заповядал да убият тези грозни животинчета, а нещастната си жена изгонил от своя дом, като я

оставил да живее в най-затънтеното място на владенията си, при белите облаци чак.

Но се случило така, че един ловец минал точно в това време край хралупестото дърво в сърцето на голямата гора. Неговият поглед бил привлечен от някаква светлина, която идвала от вътрешността на дънера.

— Я гледай! Я гледай! Какво ли ще е това? — възкликнал той, взимайки в ръце кошницата.

А отвътре две гласчета отговорили:

— Ние сме синовете на Ниаме.

Ловецът отворил кошницата и видял две прекрасни деца. Той много се учудил и отначало не знаел какво да направи, после решил да ги занесе в колибата си и да не казва никому къде ги е намерил.

Ловецът бил много беден и винаги, когато му потрябвали пари, взимал по малко от златния или сребърен прах, който се ронел непрекъснато от децата, и отивал в близкия град, за да купи храна и дрехи. Скоро той станал много богат човек и на мястото на схлупената си колиба построил грамадна къща. Около нея една по една изникнали и други къщи и къщички, толкова много, че образували цял град.

Недалеч оттам живеел паякът Анансе. Един ден той решил да отиде в гората, да си събере малко бели мравки. Отдавна не бил ходил по тези места и се учудил много, като на мястото на дивата гора намерил хубав голям град.

Любопитният паяк влязъл в селището и след като поразпитал тоз-онзи, узнал кога е построен градът и кой е неговият господар. После минал през голямата къща и видял ловеца, който си играел с две много хубави деца — едното златно, а другото сребърно.

«Къде ли съм слушал да се говори за две такива деца?» — запитал се хитрият паяк и веднага си спомнил, че само преди няколко години бил чувал да се говори за такова нещо в къщата на Ниаме.

«Сетих се! Това са синовете на Ниаме. Младата му жена е била невинна и несправедливо ѝ е било отредено изгнанието.»

Веднага паякът побързал да отиде при Ниаме, за да му съобщи какво е открил.

Ловецът видял Анансе и понеже познавал неговата хитрост, разбрал, че този всезнайко ще издаде тайната му. Той извикал децата и им казал:

— Децата мои, време е да разберете кой е вашият истински баща.

И така на другата сутрин те облекли най-хубавите си дрехи, взели си много храна и тръгнали на път. Не след дълго пристигнали пред къщата на Ниаме, ловецът го извикал навън и му казал:

— Ниаме, ела да видиш какви чудни игри знае моето момче!

Ниаме излязъл и взел да гледа сребърното момче, което правело чудни движения. А в същото време златното момченце пеело и с песента си разправяло за техните прекеждия от момента, в който майка

им била обещала да роди златно дете, за тяхното появяване на бял свят и за коварството на Аकोко. То възпявало добрината на ловеца, който ги бил отгледал и обичал като родни деца, вместо да ги убие, за да обсеби всичкото им злато и сребро.

Ниаме слушал замислен и като чул всичко, прегърнал синовете си и заповядал да доведат жена му от далечната гора.

Когато жената пристигнала, била потънала цялата в кал и с дълги и сплъстени коси. Ниаме веднага наредил да я измият, да я вчешат и да ѝ облекат най-хубавите дрехи. Тогава всички се възхитили от невиджаната красота на младата жена, която не се била похабила от дългото изгнание и самотата.

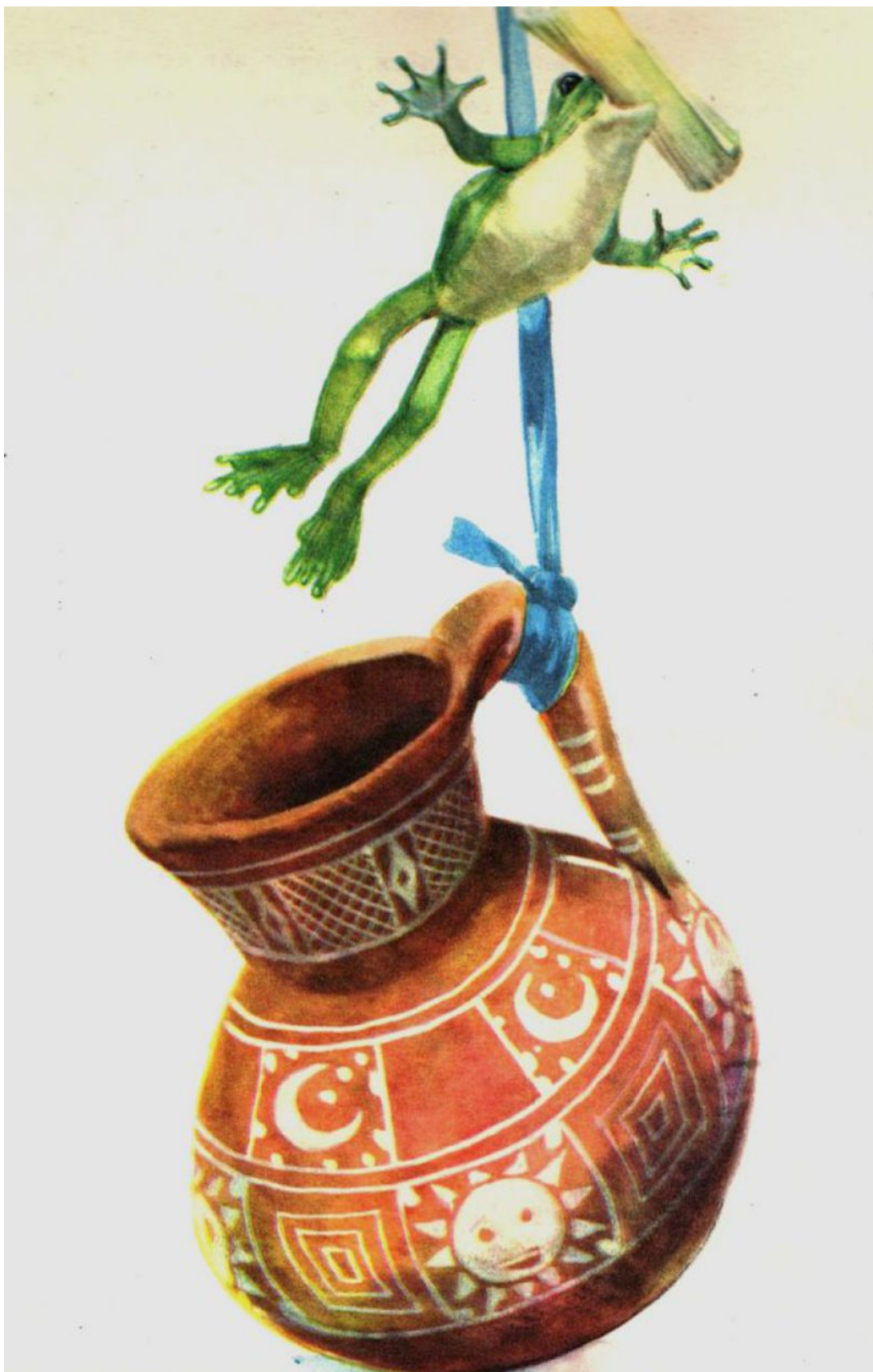
После той изпратил да намерят лошата Акоко, отвел я до края на владенията си и я хвърлил надолу. Но преди това я превърнал в кокошка, като ѝ заповядал всеки път, когато ожаднее, да вдига нагоре глава и да му иска позволение за всяка глътка вода.

Накрая похвалил ловеца, направил му много подаръци и го изпратил в къщи с почести.

А що се отнася до синовете на Ниаме, те веднаж на годината ходят да се къпят в голямата река, която се спуска като водопад към низината. Тогава малко от техния златен и сребърен пращец достига до хората, които сръчно и умело го отсяват от златоносните пясъци.

РЕНАТА ПАКАРИЕ
ДЪЩЕРЯТА НА СЛЪНЦЕТО И ЛУНАТА

Киа-Тумба бил най-хубавият младеж от цялото племе и всяко момиче било готово да се омъжи за него. Ала напразно неговият баща го увещавал:

— Сине, време е да се ожениш, вземи си момичето, което най ти харесва.

Киа-Тумба дълго избягвал да даде отговор на баща си. Един ден, като му омръзнало да слуша все едно и също, отговорил сърдито:

— Не искам да се оженя за нашенско момиче.

Бащата учудено опулил очи и попитал:

— Ами за кое искаш да се ожениш?

— Ако непременно трябва да се оженя, искам дъщерята на Слънцето.

— Но кой може да отиде на небето, за да ти поиска тази девойка?

— Това не знам, знам само, че искам нея и за никоя друга не ще се оженя.

Всички си помислили, че момъкът е полудял, и оттогава баща му не отварял вече дума за женитба.

Но тази мисъл не излизала от главата на Киа-Тумба. Един ден той написал хубаво писмо, с което искал за жена дъщерята на Слънцето, и помолил елена да го отнесе на небето.

Еленът поклатил глава и рекъл:

— Аз не мога да отида дотам.

Тогава той отишъл да търси антилопата, но и тя поклатила глава и казала:

— И аз не мога да отида на небето.

Момъкът отишъл при орела, но и той разперил крила и отговорил:

— Не, не мога да отида на небето.

Накрая той отишъл при ястреба, който му отговорил:

— Аз мога да достигна само до средата, но на самото небе не мога да се кача.

Едва тогава Киа-Тумба, примирен, заключил писмото в едно сандъче и решил, че от женитбата му нищо не ще излезе.

А сега трябва да ви кажа, че прислужниците на Слънцето и Луната идвали винаги да си наливат вода на земята и Жабата неведнъж ги била виждала.

Един ден тя, като чула да се говори за момъка Киа-Тумба, който искал да се ожени за дъщерята на Слънцето, тръгнала да го търси.

—
Писал ли си
писмо на
Слънцето? —
попитала го
тя.

—
Разбира се,
че писах, но
не се намери
никой, който
да го отнесе
чак на
небето.

— Дай
писмото на
мене, аз мога
да го занеса.

— Ти
ли? Но как
ще можеш да
достигнеш до
небето, като
нямаш дори
и крила?

— Не мисли за това — отговорила уверено Жабата.

Понеже не губел нищо от това, Киа-Тумба ѝ поверил писмото, като я заплашил с думите:

— Само да посмееш да не стигнеш до небето, така ще те натупам, че ще ме помниш цял живот!

Жабата дори и не му отговорила, а отишла на кладенеца, от който черпели вода прислужниците на Слънцето, захапала писмото в уста, скочила на дъното и там се спотаила.

Не след дълго момичетата дошли и спуснали делвите в кладенеца. Жабата повече не чакала, а скочила веднага в една от тях. Когато делвите се напълнили, момичетата ги изтеглили нагоре, после се върнали на небето, оставили ги в една стая и си излезли.

В
средата на
стаята имало
голяма
кръгла маса.
Жабата
изскочила
навън и
поставила
писмото
върху масата,
после се
спотаила в
най-тъмния
тъгл.

Не след
дълго
Слънцето
влязло в
стаята и
веднага
забелязало
писмото.

—
Откъде е това
писмо? —
попитало то
прислужници
те, които
били слизали

на земята.

— Не знаем, господарю — отговорили те.

Тогава Слънцето отворило писмото и прочело:

«Аз, Киа-Тумба, човек от земята, желая да се ожения за дъщерята
на могъщото Слънце и на Луната.»

Слънцето останало много учудено и си помислило:

«Аз живея на небето, а този Киа-Тумба — на земята. Кой ли може да е донесъл писмото чак тук?»

Но без да каже нищо, поставил отново писмото на масата.

Когато делвите се изпразнили и прислужниците се приготвили да слязат отново на земята, Жабата скочила в една от празните делви и когато я спуснали в кладенеца, тя изскочила навън и се скрила в дълбоката вода. Като видяла, че момичетата си отиват, тя излязла от водата и тръгнала към селището.

Киа-Тумба я посрещнал сърдито:

— Къде остави моето писмо? — я попитал той.

— Дадох го на самото Слънце — отговорила Жабата.

— А защо нямам отговор?

— Това не знам, но ако ти искаш да му пишеш още нещо, аз ще го отнеса пак на небето.

Момъкът послушал съвета ѝ и написал:

«Господарю Слънце и господарке Луна, аз ви писах, за да поискам за жена вашата дъщеря, но вие не ми отговорихте. Сега отново ви пиша и чакам вашето съгласие.»

Жабата тръгнала с второто писмо и стигнала на небето в една от делвите, както и първия път. Поставила писмото на масата и се скрила.

Слънцето влязло в стаята, видяло и второто писмо и го прочело. После извикало прислужниците и им казало:

— Момичета, вие, като отивате да носите вода от земята, сте донесли и тези писма.

— Не, господарю — отговорили в един глас те.

Слънцето се замислило малко, взело един лист хартия и написало:

«Ти, който ми пишеш писма и искаш да се ожениш за моята дъщеря, слушай внимателно: аз ще се съглася само, при условие че ти сам ми донесеш първите си дарове.»

Сгънало листа на две, поставило го върху масата и си излязло.

Жабата изскочила от скривалището си, грабнала писмото, скрила се в една от празните делви и се върнала на земята.

Можете ли да си представите колко много зарадвал отговорът на Слънцето младия Киа-Тумба!

— Е, Жабке, много съм доволен, че не ме излъга — казал той, — а сега почакай да приготвя даровете си.

Той отброил в една кесия четиридесет медни монети и написал писмо, което гласяло така:

«Господарю Слънце и господарке Луна, това е само моят първи дар, аз оставам на земята, за да приготвя и другите сватбени дарове.»

По познатия път Жабата занесла на небето кесията с медните монети, а шест дни по-късно отнесла и друга пълна кесия, която Киа-Тумба изпратил на Слънцето като сватбен дар.

Оставало само да се определи денят на сватбата, но младоженецът все още не се решавал, защото имало нещо, което го безпокоило много. Минали още дванадесет дни и накрая той казал на Жабата:

— Не мога да намеря никой, който да отиде на небето и ми доведе годеницата. Какво да правя?

— Не знам защо се тревожиш толкова. Аз мога пак да отида и да намеря начин да ти я доведа.

Киа-Тумба поклатил глава и рекъл:

— Много ти благодаря за доброто желание. Ти наистина успя да предадеш писмата и кесиите, но да ми доведеш невестата в къщи, това ми се струва невъзможно.

— Бъди спокоен и не му мисли. Ще видиш, че пак ще успея.

И Жабата тръгнала. Дошла до кладенеца, скрила се и зачакала търпеливо да дойдат момичетата за вода. По същия път се качила на небето и се притаила в същия ъгъл.

Когато Слънцето си отишло да спи и навсякъде станало тъмно, Жабата излязла от своето скривалище и потърсила стаята, в която спяла красивата дъщеря на Слънцето.

Приближила се до нейното легло и съвсем тихо поставила върху затворените ѝ очи две зелени листенца, които притежавали чудна сила.

Те били невидими за другите, но нея принуждавали да държи очите си все затворени, без да може да вижда.

На другата сутрин девойката се събудила и започнала да се оплаква.

— Какво ти е? — я попитала Луната.

— О, майчице, очите ми са затворени и аз не виждам нищо!

— Чудно — рекло Слънцето, — какво ли й се е случило? Вчера беше съвсем здрава.

— Все пак трябва да направим нещо — разплакала се Луната.

Слънцето повикало двама от своите верни хора и ги изпратило при вълшебника да му поискат съвет.

Вълшебникът изслушал внимателно това, което имали да му кажат те, а после изрекъл:

— В болната девойка се е влюбил човек от земята. Той я е обаял така, че ако не му я дадете за жена, тя много скоро ще умре. Кажете на баща ѝ да му я изпрати по-скоро на земята, защото само така тя ще може да избегне смъртта!

Хората се върнали и предали думите на вълшебника. Естествено, че Жабата, която се била скрила в своя ъгъл, чула това, което казали. На следната сутрин тя побързала да скочи в делвата и се завърнала на земята.

Още щом излязла от кладенеца, се спуснала при Киа-Тумба и извикала:

— Радвай се, много се радвай. Твоята годеница пристига днес.

Но Киа-Тумба никак не се зарадвал на това, защото си помислил, че му го казва само да го утеши.

— Махай се оттук, Жабо! — извикал той. — Ти лъжеш!

— Аз пък те уверявам, че това е самата истина. Слънцето вече даде заповед на Паяка да изтъче много здрава и дълга мрежа, по която младата невеста да слезе чак на земята. Ти сам ще видиш дали не казвам истината.

Щом казала това, Жабата се върнала обратно в кладенеца и се скрила във водата.

И ето че привечер паяковата мрежа се спуснала до самия кладенец, а момичетата, които били слезли да придружат красивата дъщеря на Слънцето, я оставили край него и незабавно се върнали на небето.

Чак тогава Жабата изскочила от водата, много ловко махнала от очите на девойката зелените листенца и рекла:

— Не се бой, аз ей сега ще те заведа при твоя годеник.

А когато почукали на вратата на Киа-Тумба и влезли вътре, младежът едва могъл да повярва на очите си.

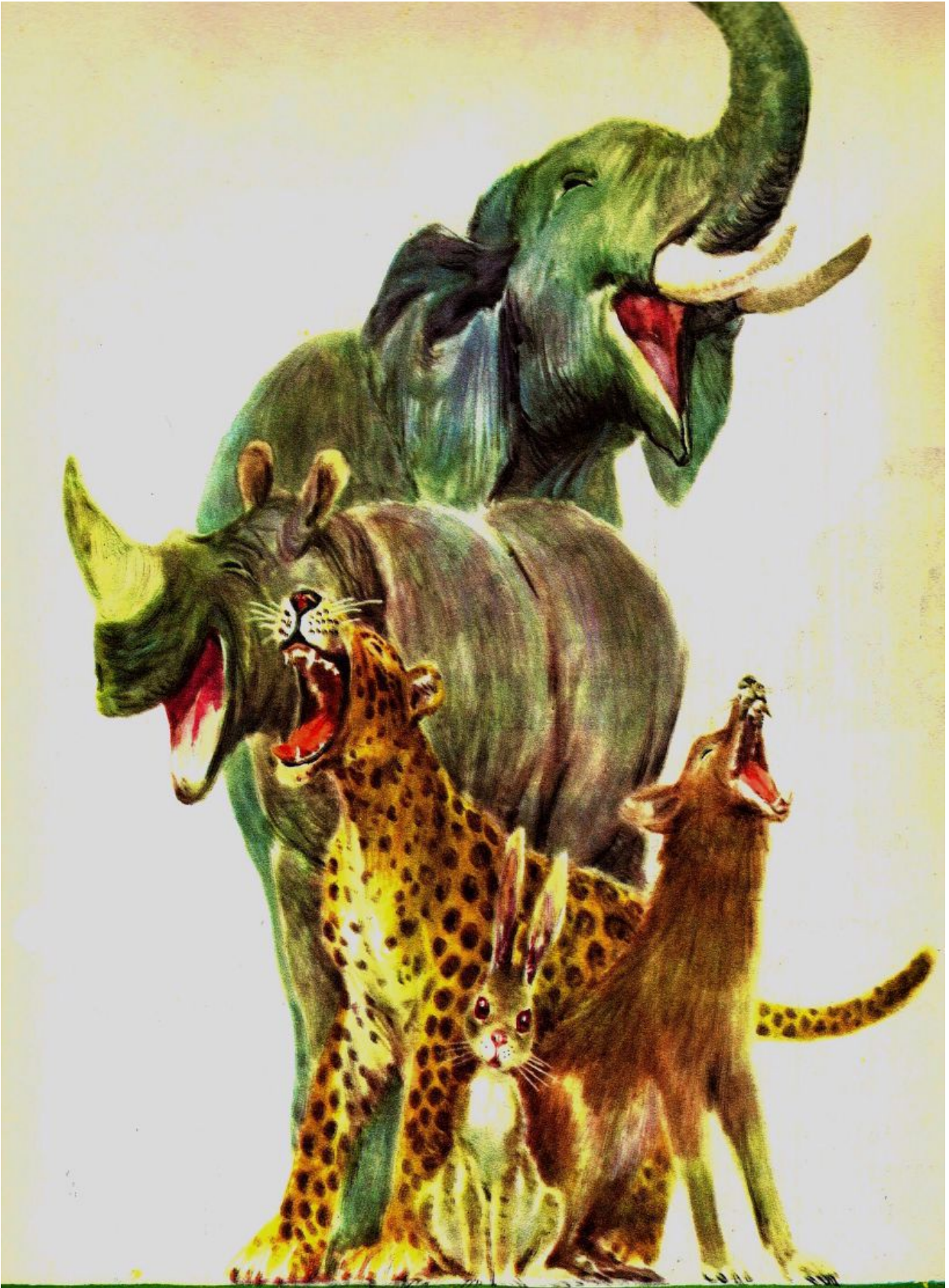

— Ето — казала Жабата, — аз доведох невестата ти и с това изпълних обещанието си!

И станало така, че Киа-Тумба, човек от земята, се оженил за дъщерята на Слънцето и живял с нея щастливо дълги години.

РЕНАТА ПАКАРИЕ
СТРАШНИЯТ ЮНАК

Веднъж гъсеницата се вмъкнала в дупката на Зайо Байо, когато него го нямало. Настанила се в най-отдалеченото, топличко и тъмно кътче и зачакала.

Върнало се зайчето и видяло нечия следа по земята; понеже не разбрало чия е, извикало силно:

— Кой се е вмъкнал в моята къща?

Гъсеницата отговорила гръмогласно:

— Аз съм юнак и съм син на юнака над юнаците, владетел на страната Нийде-я-няма; аз съм непобедим, мога да смачкам носорога, както и да танцувам върху гърба на слона!

Зайчето, треперейки от страх, избягало от дупката си и се завайкало:

«Какво може да направи едно животинче като мене срещу един такъв звяр, който слага под краката си носорога и слона?»

По пътя си срещнало катерицата:

— Катеричке дружке, ще ми направиш ли една голяма услуга?

— Кажи какво има, Зайо Байо?

— Ела в моята дупка и се опитай да поприказваш със страшния звяр, който се е настанил там.

Катеричката се съгласила да му помогне и щом стигнали до входа на зайовата дупка, тя извикала силно:

— Кой се е настанил в дупката на моя приятел Зайо Байо?

Гъсеницата събрала пак гръмовития си глас и отговорила:

— Аз съм юнак и съм син на юнака над юнаците, владетел на страната Нийде-я-няма; аз съм непобедим, мога да смачкам носорога, както и да танцувам върху гърба на слона!

Като чула тези думи, катеричката се дръпнала бързо назад и рекла на зайчето:

— Аз не мога да направя нищо срещу такъв юнак. — И тътрила да бяга.

Натъженото зайче тръгнало да търси леопарда, за да го помоли да отиде той да поприказва с животното, което се е настанило в дупката му.

Леопардът приел на драго сърце да направи тази услуга, но когато пристигнал пред дупката и чул думите на скритата вътре гъсеница, казал жално:

—
Мили Зайо,
ако този звяр
може да
смачка
носорога и
слона, какво
остава за
мене?

И си
тръгнал, като
се мъчел да
прикрие
уплахата си.

Тогава
зайчето
отишло да
търси
носорога:

— В
мойта дупка
се е настанил
страшен
звяр. Ти,
който си
толкова
силен, ела да
го прогониш
оттам!

Носоро
гът, който бил славолюбив, отишъл веднага до дупката на Зайо Байо и
извикал, колкото му глас държи:

— Кой си ти, който си посмял да се настаниш в дома на моя
приятел Зайо Байо?

Гъсеницата, без много да му мисли, отговорила гръмогласно:

— Ела ми, ела ми насам, носороже! Аз съм юнак, син на юнака
над юнаците, владетел на страната Нийде-я-няма. Мога да смаккам

всеки носорог, който срещна на пътя си, и да танцувам върху гърба на слона.

Носорогът, който съвсем не очаквал да чуе такова нещо, снишил гласа си и казал на зайчето:

— Каза, че може да ме смачка, затова ще бъде по-добре да си вървя.

И докато носорогът се отдалечавал, зайчето, съвсем отчаяно, се отправило към слона и му рекло:

— В тебе, братко слоне, ми е последната надежда. Ела, моля ти се, да поговориш със страшния звяр, който победи носорога, а сега заплашва, че ще танцува върху твоя гръб.

Слонът, като погледнал зайчето отвисоко, казал:

— Зайо Байо, нямам никакво желание някой да танцува върху моя гръб, па бил той и най-силният звяр в цялата гора. Остани си със здраве.

И се отдалечил тържествено и спокойно, като оставил горкичкото зайче дълбоко наскърбено.

В този момент оттам минавала една жаба, която, като видяла зайчето тъй натъжено, полюбопитствувала да узнае какво му се е случило.

— Ако знаеш само... — промълвило зайчето, — че в моя дом за нещастие се е настанил един толкова страшен звяр, който успя да победи чакала, леопарда, носорога и слона дори...

— Я гледай ти! Та кой ли е този юнак?

— Казва, че е син на най-големия юнак на страната Нийде-я-няма.

— Я гледай, я гледай! Ще ми се да видя това страшно чудовище, което е победило всички зверове.

И като рекла това, жабата се приближила до входа на дупката и извикала силно:

— Кой се е настанил в къщата на моя приятел Зайо Байо?

А гъсеницата отговорила:

— Това съм аз, най-храбрият от всички юнаци, син на юнака над юнаците на страната Нийде-я-няма. Победил съм всички диви зверове, смачкал съм носорога и съм танцувал върху гърба на слона.

Жабата скочила в дупката, отправила се към ъгъла, от който излизал страшният глас, и казала:

— Прекрасно! Най-после намерих достоен за мене противник; аз съм не само силна, но съм и голям майстор в скачането.

Щом гъсеницата я видяла пред себе си, започнала да трепери от страх и със съвсем тъничък гласец пошепнала:

— Успокой се, жабо, аз съм само една нищожна гъсеница!

Тогава жабата я измъкнала навън и я показала на всички животни.

Цялата история била толкова забавна, че никой не сторил зло на гъсеницата, Жабата дори я взела под свое покровителство.

Дълго време обитателите на гората се смели от сърце на тази весела случка.

РЕНАТА ПАКАРИЕ
ВЪЛШЕБНИЯТ ПРЪСТЕН

Имало едно време една бедна жена, която била много нещастна. Тя била загубила мъжа си и всичките си синове, освен най-малкия, който бил много хубав. Тя възлагала на този свой единствен син всичките си надежди и го обичала много.

Един ден момчето ѝ казало:

— Мамо, дай ми малко златен прах; искам да отида да купя сол от Страната край морето.

— Колко златен прах искаш?

— Едно асуану — отговорило момчето, което означавало, че иска около тридесет грама.

Майката дала на сина си искания прах, без да го разпитва много-много, и момчето тръгнало.

По пътя то срещнало един човек, който носел за продан едно куче.

— Може ли да ми го продадеш? — го попитало момчето, което обичало много животните и се страхувало, че кучето може да попадне в ръцете на някой лош господар, който да го изтезава.

— Не вярвам, че можеш да го купиш — отговорил му човекът, — защото кучето струва цяло асуану златен прах.

— Това е нищо за мене. Ето ти златния прах. — И момчето взело кучето и се върнало в къщи.

Майката останала много учудена, като го видяла да се връща толкова скоро, и то с куче:

— Защо не отиде до Страната край морето да купиш сол?

— Защото със златния прах купих кучето.

Майката не казала нищо, а се помирила, както със загубата на златния прах, така и с присъствието на кучето, което вървяло все след сина ѝ, където да отидел той.

Като минало известно време, момчето пак казало на майка си:

— Мамо, моля ти се, дай ми златен прах; искам да си купя стока и да започна търговия, та да спечеля толкова, че да мога да ти осигуря спокойни старини.

— Но да не стане като миналия път?

— Не, няма, повярвай ми; дай ми сега две асуану и ще видиш, че ще останеш доволна.

Жената въздъхнала и дала на момчето си златния прах.

Момче
то тръгнало
весело и
доволно.
Недалеч от
къщи
срещнало
един човек,
който носел
котка в ръце.
Това била
най-хубавата
котка, която
било
виждало; тя
тъжно
мяукала.

—
Човече, ще
ми
продадеш ли
това
животно? —
не могло да
се сдържи
да не попита
то.

— Не,
не мога да
ти я дам.
Трябва ми,

за да яде мишките, които си играят в моята стая. Пък и не би могло да
я платиш.

— Колко искаш за нея?

— Две асуану златен прах.

— Ето ти златния прах, а сега ми дай котката.

Този
път майката,
като
разбрала
каква добра
сделка е
направил
синът ѝ, не
могла да
сдържи
сълзите си.
Но нямало
що да стори
и лека-
полека се
успокоила.

Минал
и така
четиридесет
дни,
момчето,
което било
добро и все
му се искало
да се залови
за някаква
работа,
казало пак
на майка си:

—

Мамо, дай
ми три асуану златен прах, този път ще започна търговия и ще те
възнаградя за всичката мъка, която ти причиних.

— Всичко, което имах, се стопи — завайкала се жената, — тези
три асуану са ни последните... — и му ги подала.

— Бъди спокойна — отговорило ѝ момчето и на следната сутрин
при изгрев слънце взело торбичката си и златния прах и тръгнало на

път.

Не вървяло много и ето ти, че срещнало един ловец с гълъб в ръка. Момчето веднага си представило как гълъбът ще бъде опечен на шиш и от състрадание поискало да го купи, за да го спаси от страшната смърт.

— Но аз и не мисля да го продавам — отговорил ловецът.

— Моля ти се, дай ми го, много ми се иска да си имам гълъб.

— Не ще можеш дори и да го купиш, защото струва скъпо.

— Колко?

— Три асуану златен прах.

— Ето ти златния прах, а сега ми дай гълъба.

Разбира се, че когато момчето се върнало у дома, майката вдигнала ръце към небето от отчаяние и рекла:

— Този път сме напълно разорени!

Синът се натъжил много, като видял мъката на майка си, и си обещал, че ще намери начин да ѝ се отплати за жертвите, които е направила за него.

Един ден, когато момчето си стояло замислено и печално пред вратата на къщата, гълъбът дошъл и кацнал на рамото му:

— Аку, чуй ме!

Момчето се учудило много, като чуло гълъба да говори; а при това да го назовава и по име. Но птицата продължила да му говори на ухото, така че то нямало време да я запита нещо.

— Аку, ти трябва да знаеш, че аз бях най-силният вожд в моя град; тъкмо се готвех за едно дълго пътешествие и ловецът, когото ти видя, ме хвана в плен и щеше да ме убие, ако ти не ме беше купил. Сега, заклевам те, върни ме обратно в моя град. Цялото ми племе ще ти бъде безкрайно благодарно.

Аку не повярвал.

— Аз пък мисля, че това са празни приказки и ти ми ги разправяш само защото искаш да избягаш.

— Ако не ми вярваш, завържи едно въженце за крака ми и не ме изпускай от ръка.

Точно така постъпил и Аку, крачка по крачка следвал гълъба чак до неговия град, като го държал вързан за единия крак с дълга връв.

Когато се приближили до града и се видели първите къщи, две деца, които си играели на топчета, повдигнали глави и като забелязали птицата, започнали да тичат и да викат:

— Ето го нашия вожд! Ето го нашия вожд!

Всички мъже и жени изскочили от къщите и като забелязали Аку и гълъба, се спуснали да ги посрещнат.

Не след много цялото племе научило за станалото. Щом разбрали, че Аку, за да спаси гълъба, бил дал последния си златен прах и че приел птицата в дома си като истински приятел, млади и стари поблагодарили от сърце на момчето и всеки го дарил с по една торбичка златен прах. Най-старият от племето извадил от пръста си златен пръстен и като му го дал, рекъл:

— Вземи този пръстен. Каквото си пожелаеш, той ще ти го изпълни.

Когато настъпил моментът за раздяла, Аку се сбогувал с гълъба и с хората от племето му, събрал всичкия си златен прах и се върнал у дома си.

Майка му седяла на прага на тяхната колиба и щом видяла сина си, извикала:

— Добре дошъл, Аку, къде беше?

Момчето, много радостно, ѝ показало златния прах и пръстена, а после добавило:

— А сега искам да изпитам вълшебното действие на този пръстен.

Излязло от къщи и като навлизло все по-дълбоко в гората, стигнало до сърцето ѝ, където дърветата ставали все по-високи и по-гъсти и храстите по-заплетени. Там спряло, поставило на земята пръстена и му заповядало:

— Пръстенче, освободи цялата околност от всички дървета и храсти!

Веднага дърветата и храстите се повалили на земята, изтръгнати заедно с корените.

Аку продължил да дава заповеди:

—
Пръстенч
е, сега
събери
накуп и
изгори
всичко,
което си
изтръгнал
о.

В
един миг
дървета и
храсти се
струпали
в средата
на
сечището
и се
възпламен
или, като
изгорели
до
последнот
о клонче и
коренче.

И накрая Аку заповядал:

— Пръстенче, построй много къщи и повикай много хора да се заселят в тях.

И, о чудо, много хубави къщи се издигнали от земята и млади и силни хора дошли веднага да се заселят.

Тогава Аку избрал майка си за повелителка на новия град, а самият той станал вожд на новото племе и всички заживели щастливо.

Недалеч от града на Аку живеел паякът Анансе, който един прекрасен ден чул да се говори за щастливия град, изникнал като по чудо сред гората. Понеже Анансе умирал от любопитство да узнае как е станало всичко това, решил да посети Аку. И наистина отишъл при него и като му отправил много ласкателства, усмихнато му казал:

— Аз все още си спомням, когато ти беше само едно бедно момче. Как така стана, че щастието ти се усмихна?

Аку, който бил скромен и добродушен, разправил на Анансе своята история. Паякът веднага бил завладян от желанието да си присвои пръстена. Но не се издал с нищо, а се сбогувал най-сърдечно с Аку и се върнал в селото си.

А сега трябва да ви кажа, че паякът Анансе имал прекрасен племенник, който живеел с него. Щом стигнал в къщи, паякът извикал момчето и му казал:

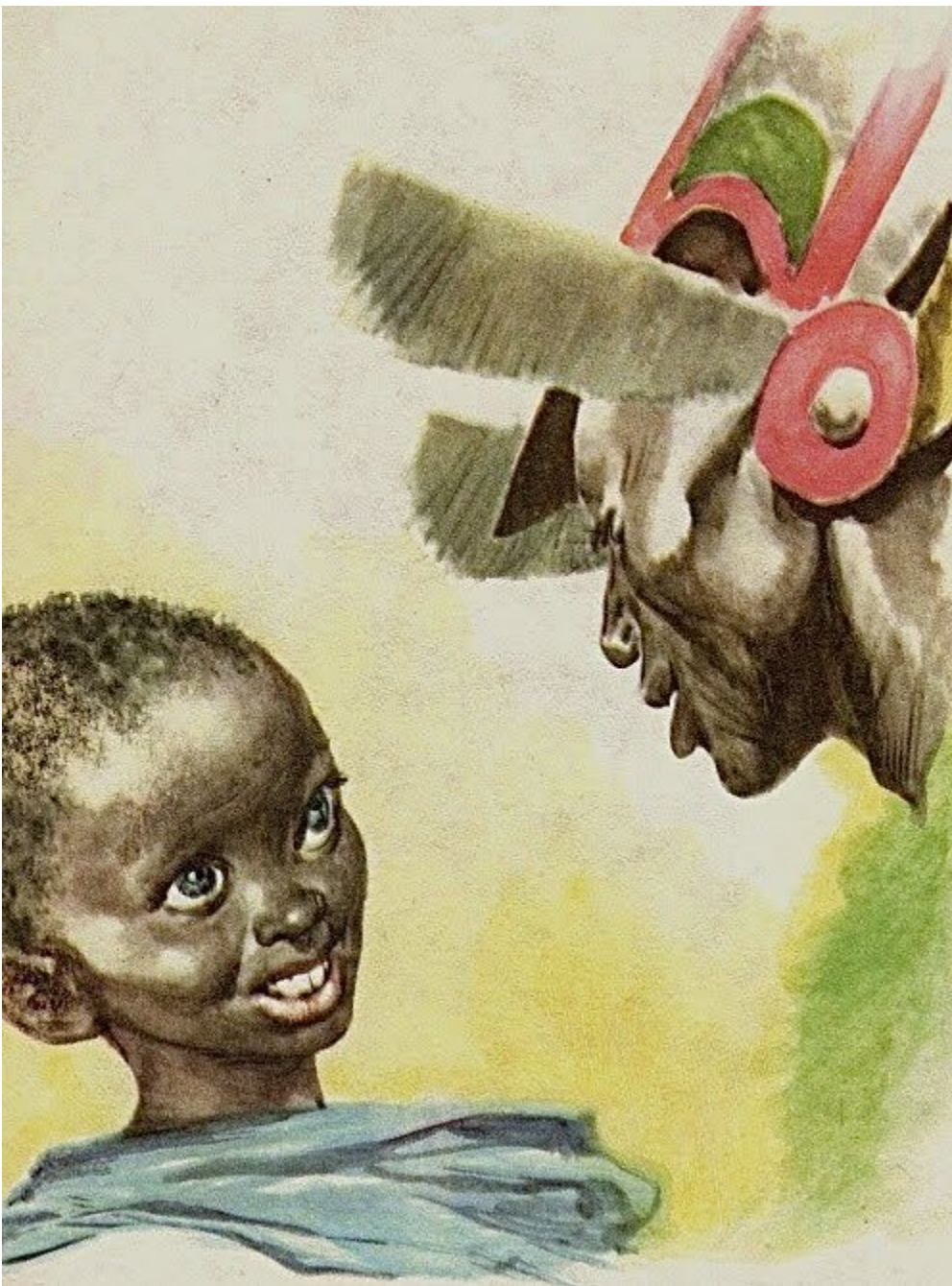
— Пригответи се да заминеш за града на Аку; занеси му това бяло вино като подарък, опитай се да се сприятелиш с него и без да те види някой, му открадни пръстена.

Момчето се представило на Аку и му поднесло като дар виното, което паякът му изпращал.

Аку останал много доволен от любезността на Анансе и веднага обикнал момчето.

— Сега, като се запознахме, ще ми бъде много приятно, ако останеш поне три дни в моя град — му казал той. — Ще бъдеш мил гост в дома ми.

Момчето приело поканата с голямо удоволствие и през време на тридневното си гостуване успяло да спечели приятелството и доверието на Аку. Младият вожд съвсем не се съмнявал в своя гост, дори последната сутрин, отивайки да се къпе, махнал пръстена си и го оставил на масата.

Кога
то
момчето
останало
само,
грабнало
пръстена,
напуснало
веднага
дома и
бързо се
отправило
към
селото на
чичо си.

Що
м получил
пръстена,
паякът му
заповядал
да
построи
един град,
по-голям
и по-хубав
от този на
Аку, и
когато
неговото
желание
било

изпълнено, се почувствувал наистина щастлив.

Когато Аку се завърнал от баня, напразно търсил пръстена си и напразно питал къде се е дянал гостенинът му. Накрая, твърде загрижен от случилото се, отишъл да поиска съвет от горския вълшебник.

— Анансе изпрати при тебе своя племенник, за да те ограби! — му казал вълшебникът. — Момчето ти отне пръстена и чичо му построи град, по-голям и по-хубав от твоя.

— Съжалявам много, че съм бил измамен... Но как бих могъл да си възвърна пръстена? — го попитал Аку.

— Трябва да пратиш при Анансе кучето си Окраман и котката си Окра; само те могат да ти възвърнат пръстена.

Аку се върнал тичешком в къщи и извикал котката и кучето, за да ги пригответи за път.

Междувременно обаче и самият Анансе бил отишъл да поиска съвет от един вълшебник и научил, че Аку готвел кучето Окраман и котката Окра, за да ги прати да му донесат обратно пръстена.

Без да губи ни минутка, Анансе се сдобил с доста кълцано месо, в което примесил някакъв прах, който притежавал свойството да приспива всеки, който го близне; после пръснал така приготвеното месо по пътя, по който трябвало да минат кучето и котката.

Котката Окра и кучето Окраман били вече тръгнали и стигнали дотам, докъдето пътят се раздвоявал. И двете животни надушили миризмата на месото, пръснато изобилно по пътеката, която водела вляво.

Котката рекла:

— Тази миризма не ми харесва; хайде да тръгнем по пътеката вдясно.

— О, горко ми! — въздъхнало кучето, чиито лиги били вече потекли. — Аз бих предпочел да тръгна по лявата пътека.

— Не ѝ се доверявам. Нека вървим по дясната.

— Котанке — завайкало се кучето, — чувствавам се толкова зле, че нямам сили да мръдна оттук.

— Е, тогава остани, а аз ще продължа сама. — И котката побягнала напред по дясната пътека.

Както се догаждате, кучето веднага се нахвърлило върху месото, излапало го лакомо, но миг след това било повалено от непробуден сън и останало да лежи насред пътя.

В това време котката стигнала до града на Анансе и влязла в стаята, където спял паякът; на масата в една кутия се намирал пръстенът.

Окр
а се
скрила в
един ъгъл
и
останала
да дебне
сгоден
момент.
Съвсем
неочакван
о една
мишка
преминал
а толкова
близо до
нея, че тя
само с
един скок
я
сграбчила
в лапите
си.

—
Не ме
убивай!

—
замолило се мишлето.

— Няма да те убия, ако ми направиш една услуга.

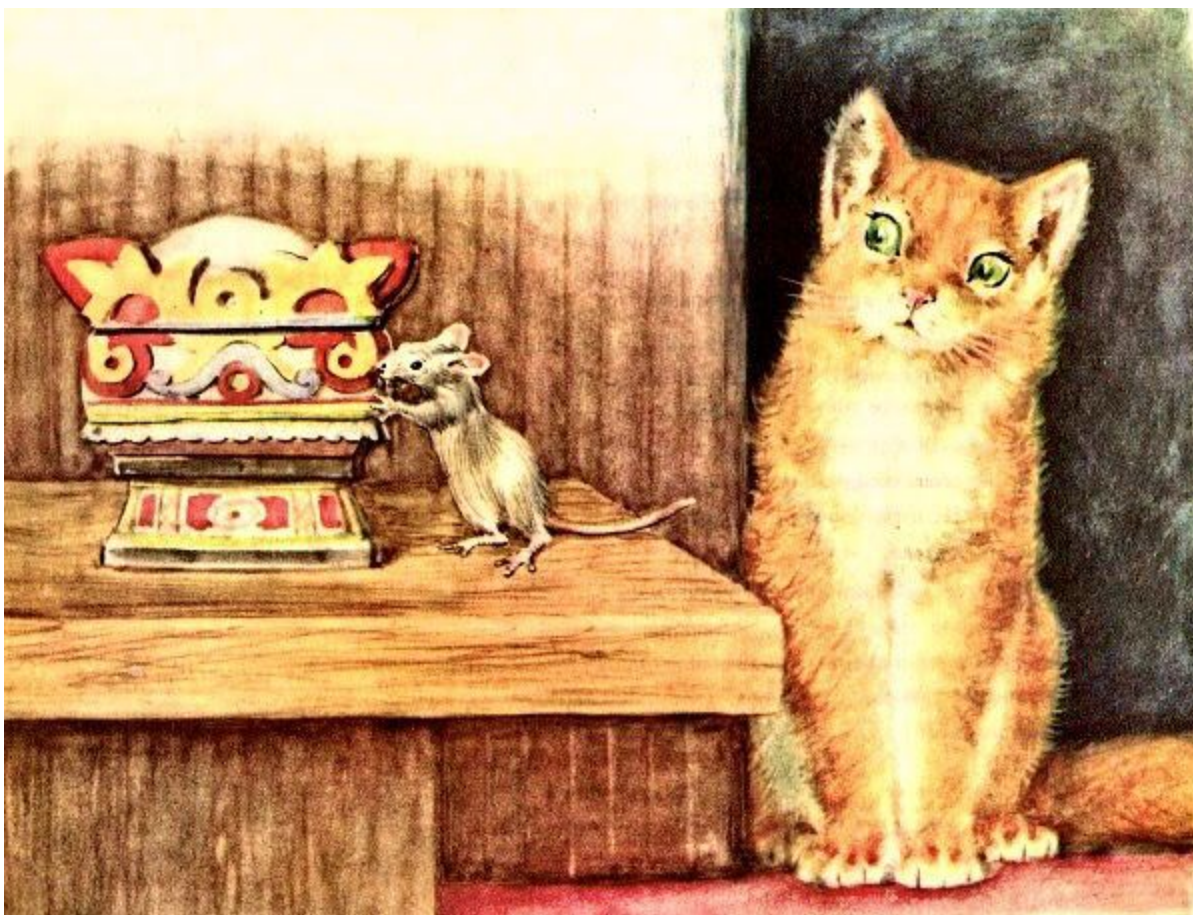
— Ще ти направя и две! Кажи ми веднага какво искаш?

— Виждаш ли онази кутия върху масата? Анансе е скрил вътре един пръстен, който принадлежи на моя господар. Ако вземеш пръстена и ми го донесеш, ще те пусна на свобода.

— Отивам веднага.

И наистина мишката се качила върху масата и бързо-бързо почнала да прегризва едната от стените на кутията. В един миг

направила толкова голяма дупка, че преспокойно успяла да се промъкне вътре. Взела пръстена и го занесла на котката.

— Сега си свободна, върви си! Благодаря ти за услугата, която ми стори! — казала Окра.

— О, няма за какво, аз ти благодаря! — възкликнало мишлето и бързо се скрило в дупката си.

Котката не загубила ни минутка, а веднага побягнала обратно с пръстена. Много скоро достигнала до мястото, където кучето се било спряло, и го намерила да се събужда от дълбокия сън.

— Как си? — го попитала тя. — А какво стана с месото, което беше пръснато по пътя?

— Нищо не зная — отговорило кучето. — Може би стопаните са дошли да си го приберат; а ако питаш мене, аз току-що се съвземам от страшна болестка.

Котката се престорила, че му вярва, и кучето на свой ред я попитало:

— А ти какво направи? Къде е пръстенът?

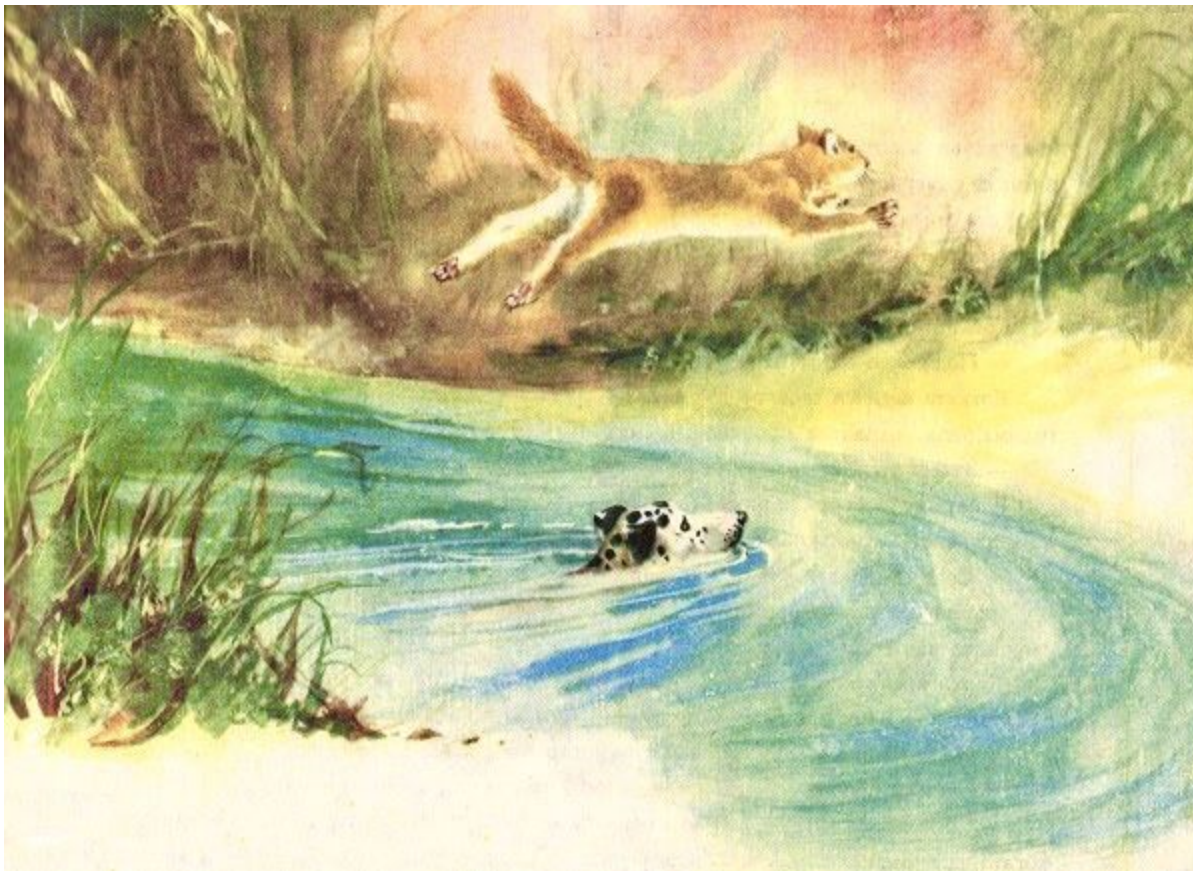
— Ето го.

Кучето се позамислило малко, после казало:

— Чух, че реката, която трябва да преминем, е придошла; ти трябва да я прескочиш на един път, може да се случи така, че да не успееш и да изпуснеш пръстена. А тъй като аз съм добър плувец, би било правилно на мене да дадеш пръстена.

— Може би имаш право — рекла котката, — сложи пръстена в устата си и се опитай да плуваш бързо.

Достигнали до брега на реката, кучето с пръстена в уста скочило във водата и започнало да плува, а котката, като премерила добре разстоянието, направила един скок и само за миг се намерила на отвъдния бряг. Тогава се обърнала, за да дочака другаря си.

Като стигнало до средата на реката, кучето се почувствувало изморено; понечило да си поеме дъх, отворило уста... и пръстенът цопнал във водата! Въпреки това то продължило да плува към брега.

Котката го попитала къде е дянало пръстена. Страшно объркан, Окраман отговорил:

— Падна във водата и една риба го глътна.

Котката веднага скочила във водата, спуснала се на дъното и като съгледала една голяма риба, я хванала за опашката:

— Знаеш ли нещо за един пръстен, паднал в реката? — я попитала тя.

Рибата не отговорила нищо, а само се мъчела да се отскубне, но котката, която здраво я държала, я домъкнала до брега и я запитала:

— Сега или ми отговори, или се прости с живота си!

Рибата веднага отворила уста и пръстенът паднал на брега; после се метнала и се гмурнала във водата.

Други препятствия за преодоляване вече нямало и понеже градът на Аку бил много наблизно, кучето Окраман замолило с тези думи котката Окра:

— Не казвай, моля те, на нашия господар това, което ни се случи!

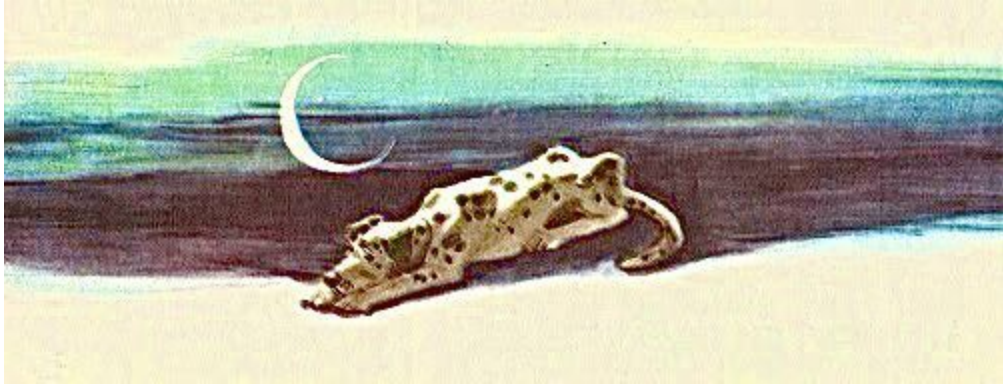
Но щом се приближили до къщи, кучето изтичало и взело да вика:

— Господарю, котката първо изяде месото и остана просната наред пътя, а после, когато аз се върнах с пръстена, поиска тя да го държи и когато преминавахме реката, го изпусна във водата. И не мога да ти опиша колко време изгубих, докато го намеря отново.

Но Аку, който бил узнал вече за станалото от горския вълшебник, му отговорил:

— Ти, куче, си само един подъл лъжец! Това, което казваш, че си направило ти, го е извършила котката, затова отсега нататък аз ще държа котката в къщи на топличко, близо до моето легло и до моето огнище, а ти ще стоиш навън, на студеното, пред вратата на дома ми.

Така и било сторено и си останало и до днес с всички котки, потомки на котката Окра, и с всички кучета, потомци на кучето Окраман.

РЕНАТА ПАКАРИЕ
РЕЧНИЯТ ДУХ

Младежът Киазе бил виждал само веднъж прекрасната Еме и това му било достатъчно да се убеди, че тя е най-хубавата девойка в цялата околност.

Без да губи време, Киазе поискал ръката на Еме от родителите и, а той се върнал в село да подготви сватбата.

И всеки ден той намирал все по-нови и по-хубави думи, за да опише пред роднини и приятели красотата на годеницата си, която очаквал да пристигне всеки момент.

Бащата на Еме бил знатен човек и тъй като искал дъщеря му да пристигне в селото на годеника си, както подобава, избрал най-хубавата от прислужниците за придружница, като заповядал и на по-малката си дъщеря да отиде заедно със сестра си.

Най-после Еме, готова за сватба, напуснала бащината си къща заедно с прислужницата и по-малката си сестра. Пътят бил дълъг и трябвало да вървят цял ден, за да пристигнат в селото на Киазе. Но били весели и не почувствували умора.

Малко преди залез наближили селото, което вече се виждало, затова решили да се изкъпят в близката река, защото се били поизпрашили от пътя.

Във водата живеел дух, който владее реката по цялото й течение, но Еме не знаела това и първа натопила краката си в хладката вода. Сестра й била по-назад, а прислужницата гледала отстрана. Трябва да ви кажа, че тя носела зло сърце.

Лошата жена била забелязала духа, който се таял недалеч от тях и ги наблюдавал, но не пожелала да задържи Еме, а я бутнала така, че тя паднала току до него и той я сграбчил и я отнесъл на дъното.

Сестричката й започнала да плаче, но жената я дръпнала грубо за ръката и й викнала:

— Ако продължаваш да плачеш, ще хвърля и тебе в реката като сестра ти. Горко ти, ако продумаш някому дума за това, което видя! Ела с мен и си дръж устата!

Като казала това, дала вързопчето на малкото момиче и се отправила към селото на Киазе.

Когато Киазе видял пред вратата на къщата си младата жена с момичето, останал изненадан, защото му се сторило, че това не е красивата му годеница, която си бил избрал. Той си помислил, че може би изглежда така, защото е изморена от пътя, и я поканил вътре, за да си почине и възвърне силите си.

После събрал цялото село, за да подхванат игри и пиршества, но всички, които идвали, поглеждали към жената и си казвали:

— Това ли е красивата девойка, която с такива думи ни описваше Киазе? — Но внимавали да не ги чуе той, защото го обичали и не желаели да му причинят мъка.

Дните течели, а Киазе все намирал някаква причина да отлага сватбата.

Жената била представила сестричката на Еме за своя малка прислужница. Отнасяла се много зле с нея, мъмрела я постоянно и я биела с тояга. Карала я всеки ден да ходи на реката и с грамадни стомни да ѝ носи вода.

Киазе, който бил забелязал нейното лошо държание, я попитал един ден:

— Защо си толкова жестока към това дете?
— Защото има лош и непокорен нрав.

Един
ден, когато
момичето
отишло за
вода на
реката,
пълната
стомна му
натежала и то
не могло по
никакъв
начин да я
сложи на
главата си.
Седнало на
брега и
започнало
отчаяно да
плаче.

Неочак
вано от
реката
излязла една
прекрасна
девойка: тя
била Еме,
която, като
чула плача на

сестричката си, помолила духа да я пусне да излезе от реката само за един миг, за да ѝ помогне. Духът се съгласил, защото знаел, че Еме не можела вече сама да се освободи от неговата власт.

Когато момичето видяло сестра си, започнало още по-силно да плаче. Не искало да я пусне да си отиде, а хълцайки, ѝ заразправяло за своите патила.

—
Жената ме
измъчва, бие
ме с тояга...

— А
Киазе какво
казва? —
попитала
Еме.

—
Киазе още не
се е оженил
за нея и
всеки ден
отлага
сватбата.

— Бъди
спокойна,
мила сестро,
един ден ще
настъпи
краят на
нашите
страдания.

И като
казала това,
хубавата Еме
се гмурнала
отново във
водата.

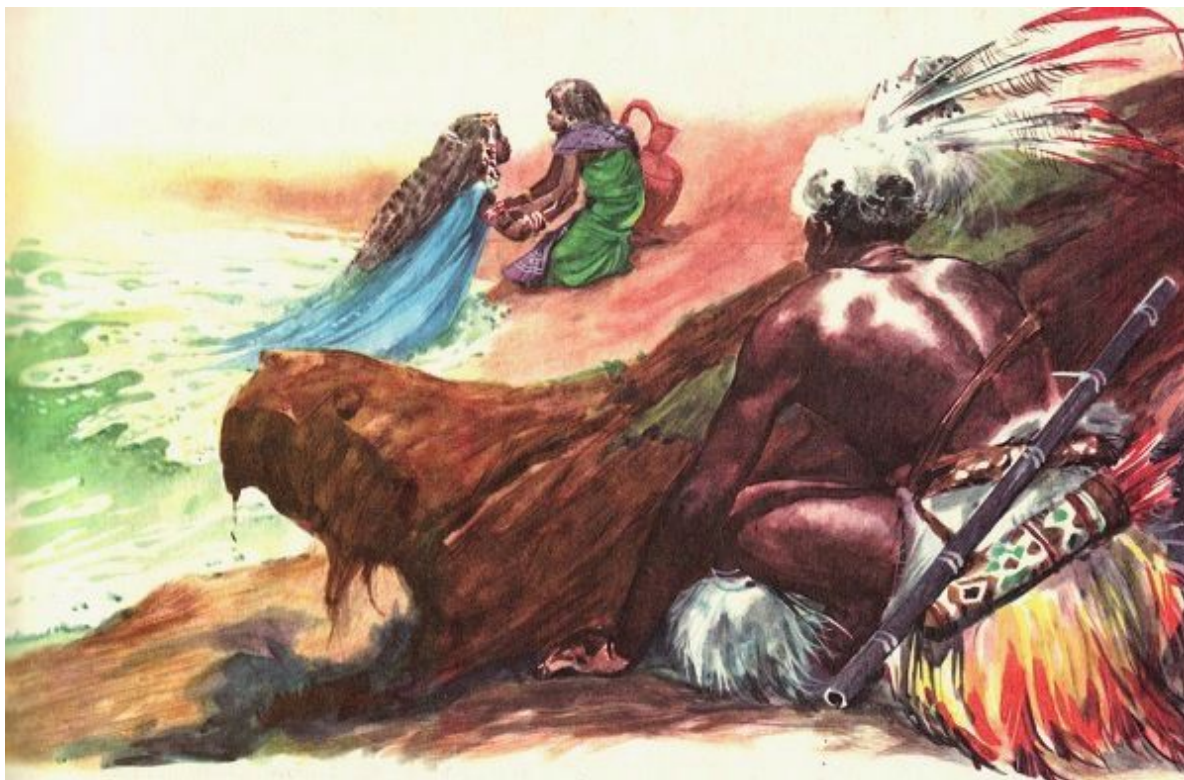
Сестри
чката се върнала в къщи малко по-спокойна, но като я видяла такава,
жената с още по-голям гняв се нахвърлила върху нея, защото по този
начин си отмъщавала за постоянното отлагане на сватбата.

Изминали няколко дни. Една сутрин, когато момичето пак отишло
за вода на реката и през сълзи завикало сестра си Еме, минал един
ловец, приятел на Киазе. Като чул плача и отчаяните вопли, ловецът се

скрил зад дърветата и зачакал. Той видял как водите на реката се разтворили и от тях излязла на брега една много хубава девойка. Тя започнала да утешава момичето и му помогнала да си налее вода.

Щом девойката се изгубила отново във водата, ловецът се спуснал да тича и само за миг се намерил на нивата на Киазе, където той работел.

— Киазе — му извикал той запъхтяно, — преди миг оставих на брега на реката малката прислужница, която дойде в село заедно с твоята бъдеща невеста.

— Е, какво от това? — попитал Киазе, който не можел да чуе да му говорят за бъдещата му невеста, без да му се свие сърцето от болка.

— Слушай добре: момичето викаше и плачеше и от реката излезе една прекрасна девойка, която то назова с името Еме.

— Еме ли? Но как...

— Знам, че това е името на твоята годеница, и мисля, че всичко ми е ясно. Девойката, която излезе от водата, е самата тя, речният дух я е отвлякъл, а тази, която е в селото ни, е една измамница.

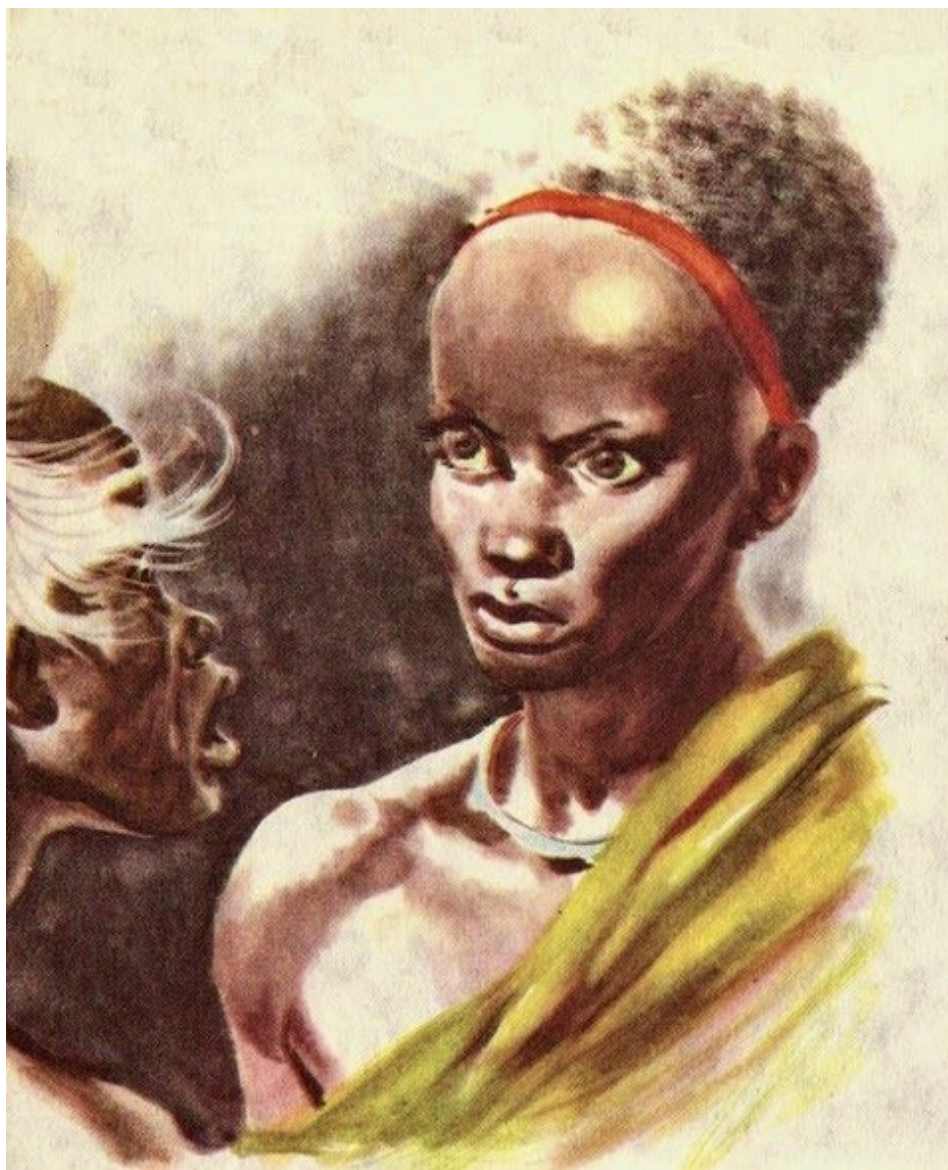
— Да, да, трябва да е точно така. Утре сутрин ще дойда и аз на реката.

И наистина на следната сутрин, докато момичето плачело и викало на брега, Киазе и ловецът се били скрили зад дърветата и внимателно наблюдавали реката.

Когато Еме се появила, цялата обсипана с капчици вода и озарена от слънцето, Киазе не могъл да се въздържи и извикал: «Тя е!»

Двамата мъже се върнали в селото, без да знаят какво трябва да направят. Речният дух бил много силен и те по никакъв начин не могли да му отнемат Еме.

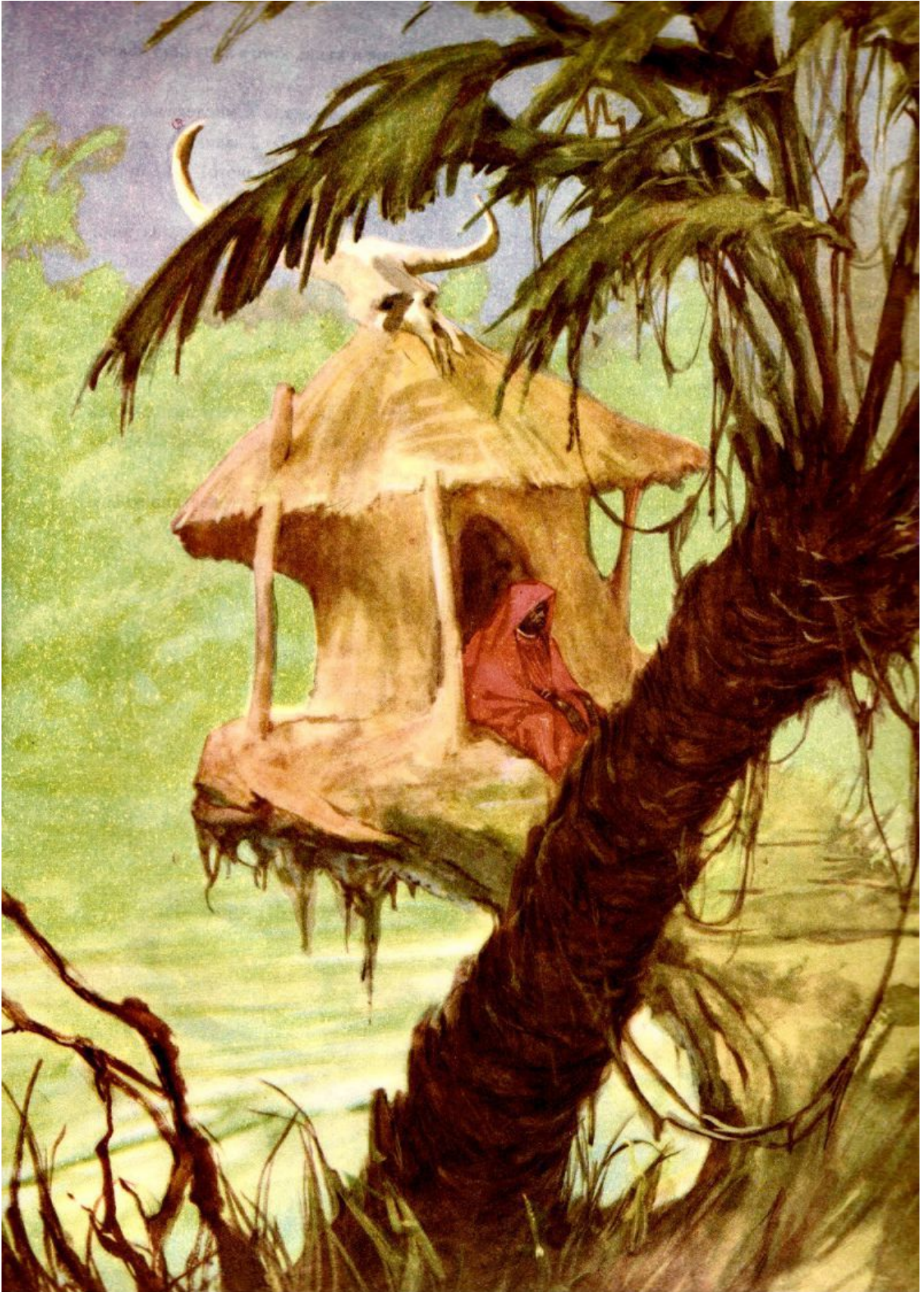
—
Само старата
вещица може
да ти
помогне —
рекъл най-
после
ловецът. —
Тя е добра и
помага на
хората.

—
Имаш право
—
възкликнал
Киазе. — Ще
отида при
нея.

Старата
речна вещица
живеела
повече от сто
години в една
колиба близо
до водата.
Колибата й
устоявала и

на най-силните води, защото когато те прииждали, вълните сами се отдръпвали от нейния праг.

Киазе разправил на вещицата цялата си история и накрая тя му рекла:

— Може да опитаме да направим нещо, но първо ми донеси една бяла коза, една бяла кокошка, едно парче бял плат и една кошница с яйца. Останалото остави на мене.

Киазе набавил всичко, което поискала вещицата, но трябвало да минат още седем дни, за да настъпи сгодно време. Най-после вещицата отишла съвсем сама на брега на реката, най-напред бутнала във водата бялата коза и бялата кокошка, после едно по едно хвърлила яйцата и накрая разпростряла върху водата парчето бял плат, което течението понесло.

Веднага след това водите се разтворили и хубавата Еме излязла на брега.

— Добре дошла, Еме! — й рекла вещицата. — Не се плаши, аз съм твоя приятелка и ще те събера с твоя Киазе.

Хванала за ръка девойката и я отвела в колибата си, където я скрила в най-тъмния ъгъл.

След малко дошъл и Киазе с приятеля си ловеца.

Можете ли да си представите каква голяма била радостта на двамата годеници, когато най-после се видели заедно?

Еме попитала веднага за сестричката си, а Киазе изпратил приятеля си ловеца да я дочака на брега на реката. Щом момичето се появило както всеки ден с голямата си стомна, ловецът го хванал за ръката и го завел в колибата на вещицата. О, каква радост изпитали двете сестри, като се прегърнали отново. Плачели и се смеели с препълнени от щастие сърца. После Еме казала на сестра си да се върне в къщи, като я напътила какво да прави.

Момичето изтичало весело и влязло в къщи. Лошата жена седяла и мислела ядосано какво да направи, за да накара Киазе да се ожени за нея по-скоро. То ѝ извикало:

— Ти си зла жена, измами моята сестра и ще си получиш заслуженото!

Жената скочила веднага:

— Откъде се сдоби с такава смелост, малка негоднице? Сега ще те науча аз тебе!

Грабнала тоягата и подгонила момичето, което се отправило тичешком към колибата на вещицата.

Щом стигнало до колибата, момичето се вмъкнало през вратата, а жената останала отвън. Тогава на прага се появила Еме с цялата си красота. Злата жена, като я съгледала, изгубила и ума, и дума и не знаела що да стори.

Хукнала да бяга и както тичала по брега на реката, подхлъзнала се и паднала във водата. Водният дух това и чакал. Сграбчил я и я повлякъл надолу. Той я задържал за своя пленница на мястото на Еме.

Така Еме и Киазе могли най-после да се оженят и живели дълъг и щастлив живот.

РЕНАТА ПАКАРИЕ
ДВАМАТА БРАТЯ БЛИЗНАЦИ

Една жена имала двама сина близнаци. Единия тя нарекла Луемба, а другия — Мавунгу.

В деня на тяхното раждане наречницата дала на майка им две кръгли и гладки камъчета и казала:

— Тези камъчета ще пазят от зло твоите синове! — и добавила: — Окачи ги на шиите им и ги предупреди, като пораснат, да не ги снемат оттам.

Така и направила жената. Момчетата пораснали и станали много красиви.

Един ден Мавунгу, комуто било дотегнало да живее все на едно и също място, решил да тръгне по широкия свят, за да търси приключения.

— Аз не ще ти попреча да заминеш — рекла майка му, — но сме толкова бедни, че не мога да ти дам нищо за из пътя.

— О, не се грижи за това — отговорил младежът, — време е да изпробвам силата на моето камъче.

Простил се с майка си и брат си и се отправил към гората. Като стигнал там, откъснал няколко стръка трева, допрял ги до камъчето си и рекъл:

— Сега ти се превърни на кон! — и хвърлил на земята най-дългия стрък трева.

— А ти стани нож! — продължил да нарежда той, като прегънал на две другия стрък трева.

— А ти се превърни на пушка! — заповядал той на третия стрък трева.

И незабавно един красив кон затропал до него, един нож се окачил на пояса му и една прекрасна пушка увиснала на рамото му.

Мавунгу се зарадвал, качил се на коня и потеглил. Яздил дълго време, докато се почувствувал изморен и гладен.

— Камъче, ще ме умориш от глад! — казал той и го пипнал.

Изведнъж пред него се появила богата трапеза. Младежът слязъл от коня, ял и пил до насита, а после продължил пътя си весел и доволен.

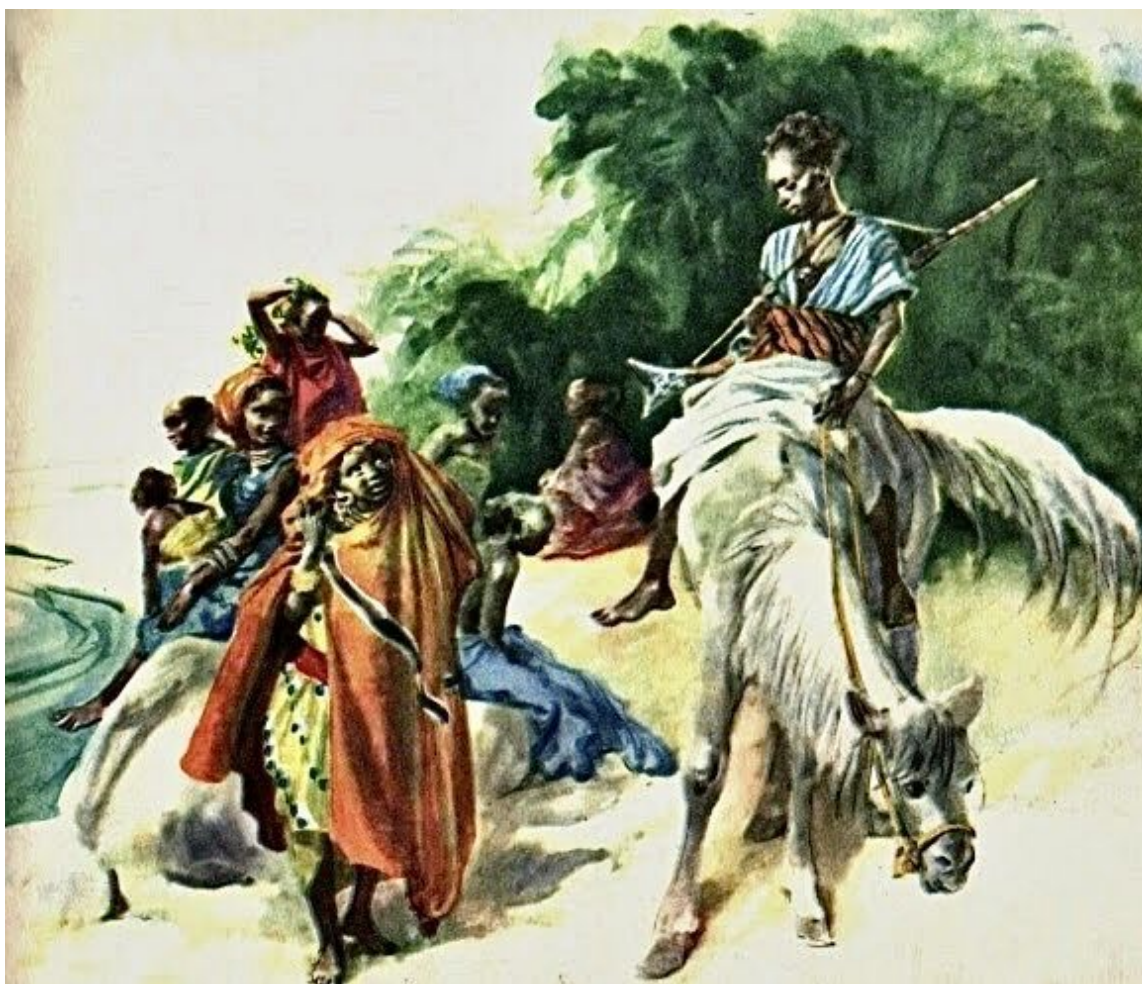
Трябва да ви кажа, че недалеч от мястото, където Мавунгу се бил спрял да яде, имало един хубав град. Той се управлявал от цар, който имал само една дъщеря и тя била много галена. Девојката била на години за женене, но макар и мнозина да я били искали за жена, тя отказвала на всички, тъй като никой не ѝ харесвал.

Мавунгу стигнал до града и се спрял на брега на реката, която течела край него. Там била и царската дъщеря със своите приятелки.

Щом зърнала младия странник, изтичала бързо при баща си и майка си и им рекла:

— Видях мъжа, когото искам за съпруг, и ще умра, ако не се ожения за него!

Бащата изпратил хора да посрещнат младия чужденец и го поканил на пиршество в дома си.

Мавунгу направил много добро впечатление на царя. А когато момъкът му поднесъл ценни дарове, алчният цар не се поколебал да му предложи да се ожени за дъщеря му.

— Ако става дума за момичето, което срещнах на реката, приемам на драго сърце — казал Мавунгу.

И сватбата им била отпразнувана с много радост и веселие.

А сега трябва да ви кажа, че в дома на младите съпрузи имало три големи огледала, които били грижливо покрити.

Мавунгу, разбира се, бил много любопитен да разбере какво се вижда в тях.

— Жено — казал той един ден, — защо тези огледала са покрити?

— Защото не са огледала като всички останали — отговорила му тя.

— Покажи ми ги тогава.

— Внимавай, защото това е много опасно!

— Моля ти се, покажи ми ги, колкото и да е опасно.

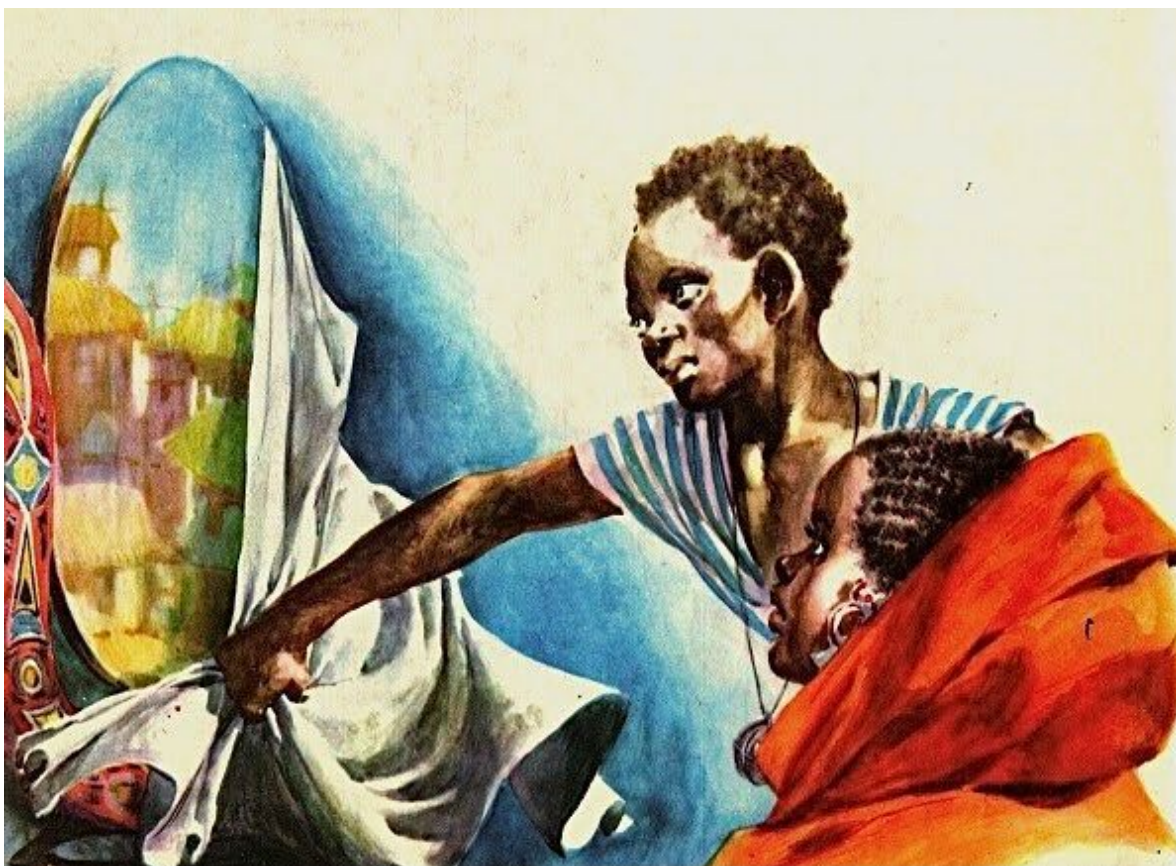
Момичето дръпнало платното, което покривало първото огледало, и... веднага Мавунгу видял в него родния си град с всичките му улици и къщи; можал да види дори и собствения си дом и се почувствувал много честит.

— Не разбирам какво лошо има в това, че видях града, където съм роден — рекъл той на младата си жена.

— Да, знам — отговорила жена му. — Който погледне в това огледало, вижда родния си град с всичките му улици и къщи. В другото огледало пък вижда градовете, през които някога е минал.

И като рекла това, открила второто огледало, в което Мавунгу видял едно след друго всичките места, през които бил минал по време на своето пътуване.

— А третото огледало?

— Третото огледало не може да се открие.

— Защо?

— Защото ще видиш града, от който никой не се връща.

— Покажи ми го! — извикал Мавунгу и дръпнал платното, което покривало третото огледало.

Това, което видял, било страшно, но младежът се загледал продължително и почувствувал силно желание да отиде в този град.

— Трябва да отида там! — казал той на жена си.

— Знаех си аз, знаех си — разплакала се младата жена. — Заклевам те, не отивай там, защото няма да се върнеш никога!

— Не бой се — засмял се Мавунгу, — моето камъче ще ми помогне.

Съпругата плакала много, но младият мъж бил решил да отиде, взел коня си, пушката и ножа и тръгнал за града, от който никой не се връщал.

Препускал той дни наред, докато накрая му се сторило, че е близо до града, който търси. Като се поогледал наоколо, видял една старица,

седнала до голяма купчина от бели и черни камъни.

— Бабо, имаш ли огън да си запаля лулата? — я попитал Мавунгу.

— Слез от коня и се приближи — отговорила жената.

Мавунгу направил така, както му казала жената — слязъл от коня си и се приближил, за да си вземе огън.

Но щом старата жена докоснала ръката му, младият човек се превърнал в черен камък, а конят му в бял. Жената търкулнала двата камъка близо до купчината, после си седнала довольна на мястото.

* * *

Минало много време. Луемба, учуден, че брат му все още не се е обадил, един ден казал на майка си:

— Мамо, мисля, че с Мавунгу се е случило нещо; реших да отида да го потърся.

— Добре си намислил, синко — каза майката, — само не забравяй да ми пратиш вест, както стори брат ти.

Луемба отишъл в гората, откъснал няколко стръка трева и с помощта на своето камъче превърнал единия от стръковете в кон, другия в нож, а третия в пушка. После тръгнал на път.

Пътувал много дни, най-после пристигнал в един град. Това бил градът, в който Мавунгу се бил оженил.

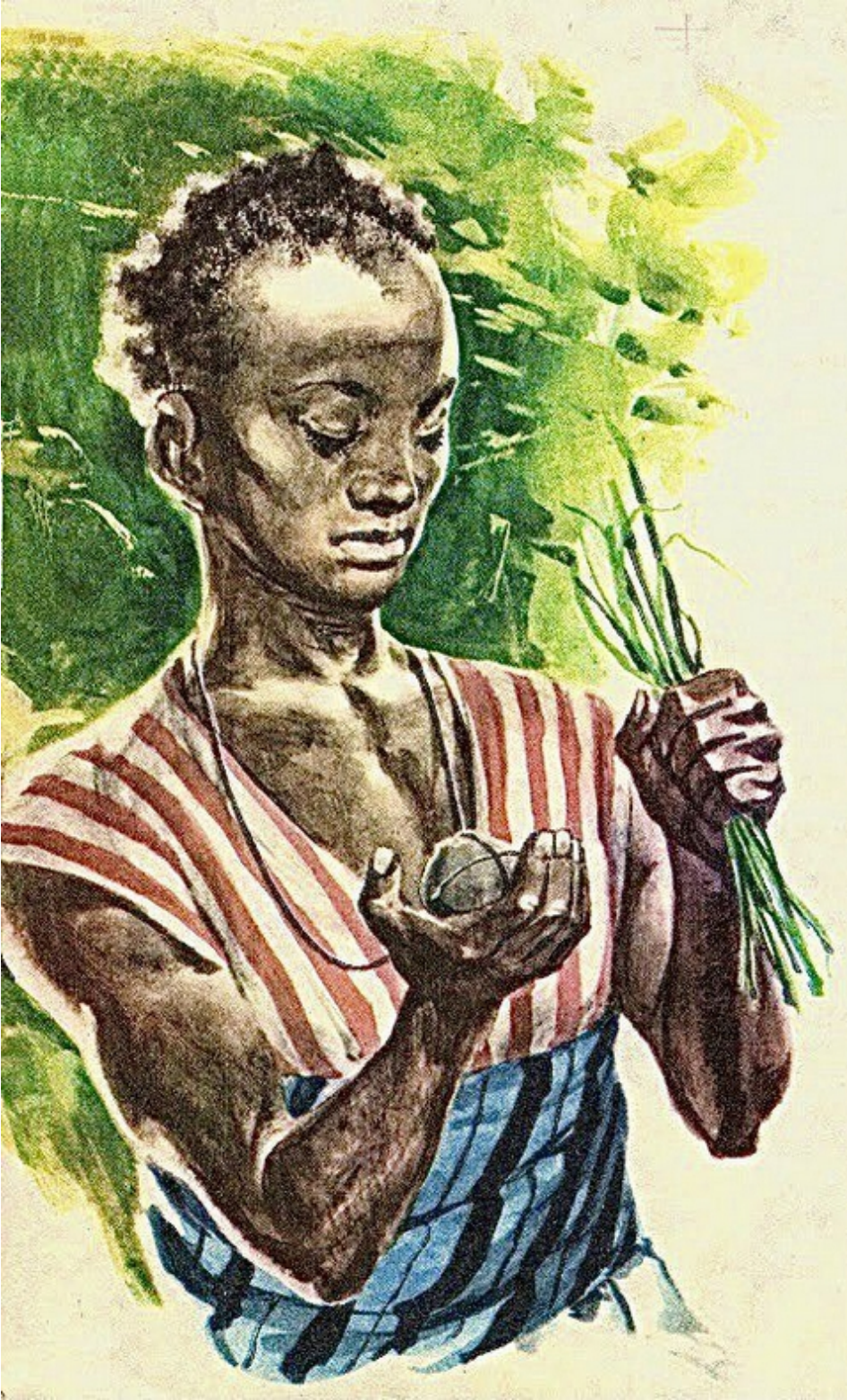
Щом кракът му стъпил на главната улица, много народ се струпал около него и всички викали:

— Той се върна! Той се върна!

— Съобщете на царската дъщеря, че мъжът ѝ се върна!

— Върна се Мавунгу, съпругът на царската дъщеря!

Като чул тези викове, Луемба разбрал, че тук сигурно ще научи нещо за брат си Мавунгу; но дори не успял да попита каквото и да било, защото, щом слязъл от коня си, една прекрасна девойка го прегърнала и му казала:

— Най-после се върна, съпруге мой!

Луемба отстранил момичето от себе си и му казал много любезно, че трябва да има грешка, тъй като той не е Мавунгу.

— Ти се шегуваш, съпруге мой — засмяла се жената и започнала да скача от радост. После заповядала да пригответ голямо пиршество, на което поканила всички жители на града.

Напразно Луемба се опитвал да обясни кой е той, но нито жената на брат му, нито царят, нито другите жители на града искали да му повярват. Накрая дори никой вече не искал да го слуша, затова младежът трябвало да млъкне и сам да се помъчи да открие какво е станало с Мавунгу.

Това му се отдало скоро. Щом пиршеството завършило и Луемба влязъл в къщи, младата съпруга казала усмихнато:

— Мисля, че ти е минало желанието да гледаш в огледалата.

— Съвсем не — казал веднага Луемба, който бил забелязал веднага трите огледала, закрити с платно. — Моля те дори да ми ги

покажеш.

Този път младата жена не се противила и Луемба можал да види както града, в който се е родил, така и местата, през които бил минал, а накрая много внимателно се вгледал в града, от който никой не се връща.

— Ще ми разправиш ли после как успя да се върнеш? — попитало момичето.

Луемба веднага разбрал, че това е мястото, където е отишъл брат му и откъдето не се е върнал, затова, без да губи време, рекъл:

— Сега се сетих, че в града съм забравил нещо много важно. Ще отида да го взема и веднага ще се върна.

Младата съпруга въздъхнала, но нямало какво да каже, тъй като била убедена, че съпругът ѝ, който веднъж вече се бил върнал от това страшно място, ще съумее да си дойде пак.

— Добре, върви, щом мислиш, че трябва отново да отидеш. Аз ще те чакам. Не бързай!

Луемба веднага възседнал коня си, взел ножа и пушката и препуснал в галоп.

Дълго препускал, докато достигнал до купчината от бели и черни камъни. А до купчината същата старица седяла и чакала.

— Бабо, можеш ли да ми дадеш огън да си запаля лулата? — попитал я Луемба.

— Слез от коня си и се приближи — отговорила старата жена.

Луемба слязъл, но вместо да ѝ подаде ръка, хвърлил върху нея своето камъче.

За един миг земята под старата жена се разтворила и тя изчезнала с ужасен вик.

Луемба веднага се приближил до купчината с камъни и започнал да ги докосва със своя. Черните камъни се превърнали в множество младежи, а белите в също толкова коне.

Естествено, че сред младежите той веднага разпознал Мавунгу. Двамата братя се прегърнали радостно. После възседнали конете си и се завърнали в града, където съпругата на Мавунгу търпеливо очаквала мъжа си.

Можете да си представите колко голямо било учудването на всички, като видели заедно двамата братя, които толкова много си приличали.

Станали нечувани празненства, яли и пили три дни и три ноци.
После Луемба отново заминал да доведе майка си.

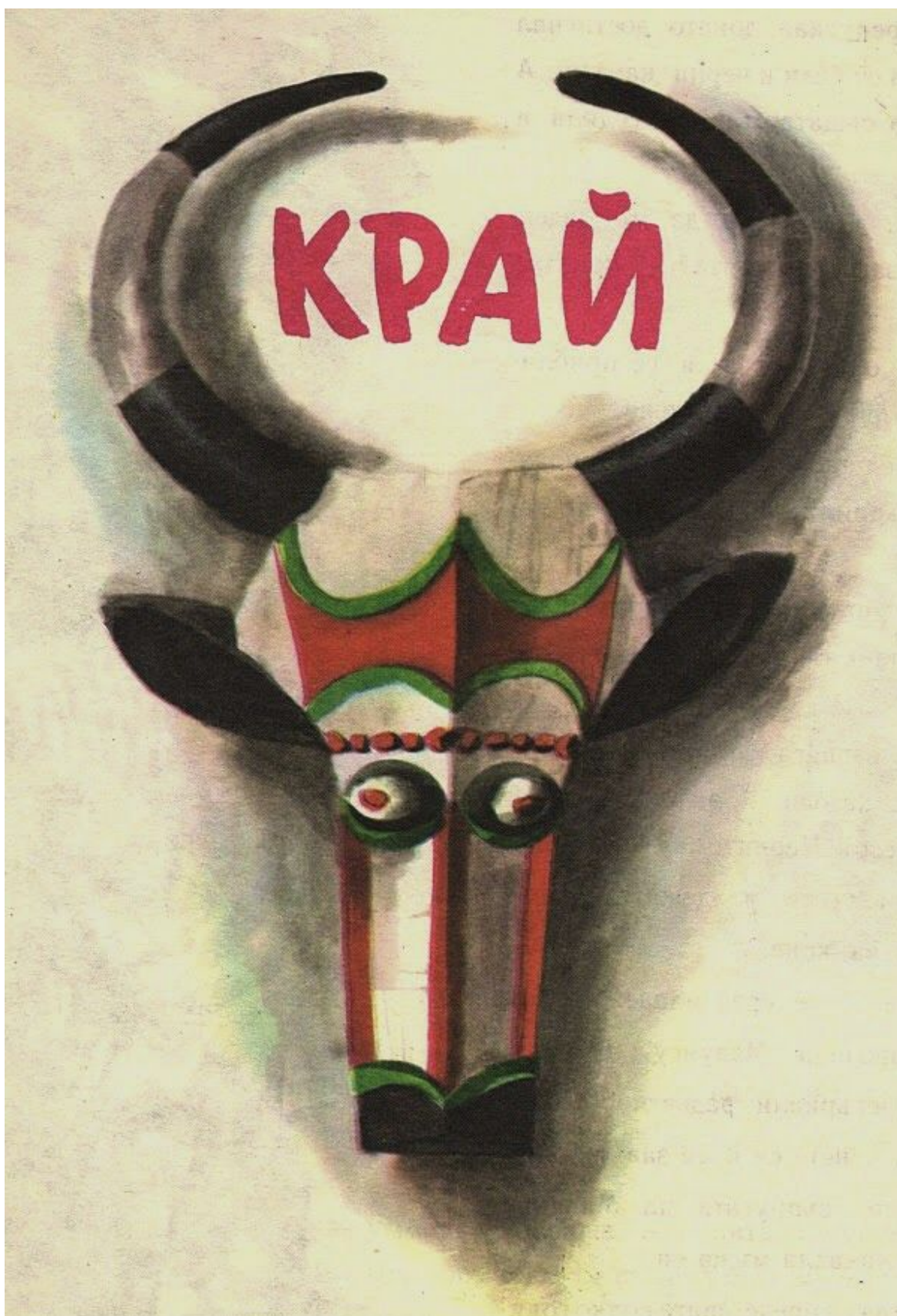
В стаята на младите съпрузи ги нямало вече трите огледала, защото в момента, в който старата жена изчезнала, изчезнали и трите лъскави огледала.

И вече не се чула нито дума за града, от който никой не се връщал.

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Издание:

Африкански приказки

Преразказани от Рената Пакарие

Илюстрации от Марайа

Преведе от италиански Люба Никифорова

Редактор Надя Трендафилова

Художествен редактор Иван Стоилов

Технически редактор Маргарита Лазарова

Коректор Райна Инанава

Италианска. ЛГ VI. Дадена за печат на 15.IV.1981 гол.

Излязла от печат на 30.VI.1981 год. Формат 1/g ТО x 100.

Печатни коли 7,50. Издателски коли 9.72. УИК 9,24. Цена 1,32

лн.

„Народна младеж“ — издателство ЦК на ДКМС ДП „Балкан“ —
София, 1981

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.